

Het is voor KRO-presentator en autocoureur Rob Kamphues (52) niet moeilijk om zich in te leven in ernstig zieke kinderen. Hij heeft zijn leven te danken aan de hartoperatie die hij onderging toen hij drie jaar oud was. Nu neemt hij, met zijn Stichting Groot Hart, kinderen mee voor een ritje in zijn raceauto, om ze even te laten beseffen dat ze niet alléén maar ziek zijn.

Vaak zeggen mensen dat het altruïstisch is om aan goede doelen te geven. Maar deze stichting heb ik toch echt voor mezelf opgestart. Het is heerlijk om die blij gezichten van kinderen en hun ouders te zien. Is het zo verkeerd dat ik er blij van word? Even een dag vrolijkheid in plaats van ziek zijn. Een tijd geleden reed ik met een gezin rondjes op het circuit. Ze waren net terug uit een kliniek in Duitsland en konden deze dag precies inplannen voordat ze weer terug moesten. Een ziek kind drukt zwaar op een familie. En zo'n dag is niet alleen fijn voor het kind, ook de ouders zijn er even tussenuit.

Toen ik klein was, draaide alles om mij. Vanaf het moment dat ik geboren werd, had ik een ernstig zuurstoftekort. De dokters dachten dat ik een permanente longontsteking had. In het ziekenhuis zeiden ze tegen mijn moeder: 'Hecht je maar niet te veel aan dit jongetje, het is geen blijvertje'. Dat is haar godzijdank niet gelukt. Pas toen ik bijna doodging, ontdekten de dokters dat het geen longruis, maar hartruis was. Het bleek om een open Ductus Botalli te gaan; een klepje in je hart, dat bij de geboorte dicht hoort te gaan, bleef openstaan. Op mijn derde werd ik geopereerd en kreeg ik een nieuw plastic klepje in mijn hart.

'Ik herken het gevoel van zieke kinderen'

Ik herinner me nog alles van die periode in het ziekenhuis, zelfs het moment van bijkomen. Maar wat me het meest bijstaat, is dat mijn moeder me aan het einde van elk bezoek een Matchbox-autootje gaf. Zodra ik dat had uitgepakt en blij naar haar opkeek, was ze al weg. Ze vond het vreselijk om afscheid te nemen. Dat vond ik heel erg. In mijn volwassen leven heb ik er enorme verlatingsangst aan overgehouden. Maar het waren de jaren zestig en er was überhaupt nog geen sprake van psychische begeleiding.

Ik herken het gevoel van de zieke kinderen, met wie ik nu rondrij. Ze staan met hun rug tegen de muur en tegelijkertijd hebben ze een enorme vechtlust. Een tijdje terug ging ik met een jongetje karten. Hij wilde geen helm op, want zijn hoofd was opgezwollen van de medicijnen en dat deed zeer. Met een infuus in zijn neus stapte hij in. 'Langzaam, hè, héél langzaam!', zei hij tegen me. 'Weet je wat', zei ik tegen hem, 'als je harder wilt, steek je je duim omhoog'. Duim omhoog, weer duim omhoog, totdat het vol blazen was. Op een gegeven moment gaf hij zelf aan dat dit zijn laatste rondje was.

Maar hij haalde wel alles eruit wat erin zat. Dat is erg herkenbaar, alhoewel ik daar, op zijn zachtst gezegd, in ben doorgesloten. Als tiener durfde ik niks en haatte mezelf daarvoor. Ik ben heel bang en voorzichtig opgegroeid. Het was verboden in bomen te klimmen of naar buiten te gaan als het regende. Mijn moeder nam me mee naar de braderie

met oude ambachten, terwijl mijn vader met mijn broer naar het circuit ging. Dat wilde ik ook! Als tegenreactie deed ik alles wat ik eng vond. Iets durven was voor mij het ultieme bewijs van mijn bestaansrecht. 'Ik mag wél bestaan. Kijk maar, hier ben ik!'

Mijn tv-programma's waren de overtreffende trap van roekeloosheid. Dat was de keerzijde van de medaille. Mijn

reed ik op het circuit van Imola, in Italië. Honderd meter voor de Tamburlo bocht, waar Formule 1-legende Ayrton Senna om het leven kwam, rem je normaal af, maar het leek alsof er iets niet klopte. Letterlijk gingen toen de woorden van Andretti door me heen. Dus trapte ik al 150 meter voor de bocht op de rem, maar ik trapte er dwars doorheen. Een technisch mankement. Voor

'Iets durven was voor mij het ultieme bewijs van mijn bestaansrecht'

ziekte gaf me doorzettingsvermogen, maar ik wist ook niet van ophouden. Voor het programma *De acht plagen* liet ik me levend begraven, me opsluiten in een brandend huis totdat de brandweer ter plekke was, temde ik stieren en beklom ik een gebouw in IJsland bij een gevoelstemperatuur van min 40 graden. Ik had een enorme bewijsdrift en wilde laten zien dat ik geen klein, zielig jongetje meer was, maar een stoere vent.

Ik deed dingen die ik niet moest willen durven, maar ook dingen die ik wél wilde durven. Autoracen is daar een goed voorbeeld van. Mario Andretti, een bekende Amerikaanse coureur, zei ooit: 'Autocoueurs die niet bang zijn, zijn ontzettend snel, maar gaan meestal ook net iets eerder dood'. Twee jaar geleden

mij is dat het bewijs dat ik inmiddels beter naar mijn angsten luister.

Met de zieke kindjes rij ik natuurlijk veel minder hard. Het gaat voor hen om de hele belevenis. Ze worden ontvangen en krijgen een rondleiding door de pits. De hele dag kunnen zij en het gezin alles van dichtbij meemaken. Ze krijgen een poster van de raceauto met een handtekening erop, een oorkonde dat ze geslaagd zijn voor het meerijden en een T-shirt met petje. De coureurs praten tussendoor veel met de ouders. We kunnen ze geen medisch advies geven, maar wel een leuke dag en een luisterend oor bieden.